

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. R. Kok, Ameide; Ds. H. van Leeuwen, Rotterdam-West; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 6,— per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar. Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

NOORDENWIND EN ZUIDENWIND

2

Ontwaak, noordenwind, en kom gij zuidenwind, doorwaai mijn hof. O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwam en ate zijn edele vruchten.
Hooglied 4 : 16

In Ezechiëls profetie wordt ons voor ogen gesteld een uitgebreid veld, overdekt met door de zon 'verschrompelde en verbleekte doodsbeenderen, waaraan de minste levenssappen ontbraken. En wat de verwondering van de profeet volkomen maakt, het is het goddelijk woord, dat hem tegen klinkt nl.: Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden?

En dan antwoordt de profeet: „Heere, Gij weet het”.

Welnu, deze doodsbeenderen, zegt de Heere, zijn het ganse huis Israëls. Ja, zo liggen gij en ik van nature als doodsbeenderen aan de mond van het graf. Doch hoort nu wat de Heere getuigt: „De wind blaast waarheen hij wil, en men hoort zijn geluid, en men weet niet vanwaar hij komt en waar hij henen gaat also is een iegelijk, die uit de Geest geboren is”. Kom gij noordenwind, zo roept de bruid, het is de begeerte, dat door middel van die noorden- en zuidenwind leven en groeikracht geopenbaard zal worden, dat de zondaren tot leven geroepen worden.

Deze bede nu is zo weinig de taal van het hart, ook bij het levend Sion in onze dagen. Er worden zo weinig kinderen geboren in Gods kerk, omdat er geen nood is. Wij hebben smarten gehad en niets dan wind gebaard. Ja toch, als er geen barensweeën zijn in de kerk, zo worden er geen kinderen geboren.

We zijn bezig aan de uitwendige kant mooie huisjes te bouwen, maar het huis des Heeren wordt woest gelaten. Het kerkhof ziet er ook netjes uit, en daar is het stil, maar het is een kerkhofstille. Het is de stilte van de dood. Als het gaat waaien — ga maar na in de zomer als het drukkend heet is — als het dan gaat waaien, zegt ge: daar knapt het van op, dan worden de drukkende en vuile dampen verdreven en komt er een gezuiverde atmosfeer.

De wind is noodzakelijk, hij geeft groeikracht en zuivert de lucht.

De wind is vrij en onwederstandelijk in zijn bedieningen. Wie kan hem tegenhouden? De noordenwind der ontdekking en de zuidenwind der vertroosting.

En dan denk ik aan Elia, als hij staat in de spelonk. Hij bewindt zijn aangezicht met zijn mantel, en dan een vreselijk storm, die voorbijgaat. Hij denkt de Heere zal in het onweder zijn, maar noch in de storm, noch in het onweder is de Heere. Daar is het ruisen van een zachte stilte, en spreekt de Heere: Wat maakt

gij hier Elia? Een zachte stilte, dat is de zoete komst, de komst van de Geest der vertroosting.

Kennen we daar reeds iets van? Hoe zoet is dit ruisen van een zachte stilte, deze stem, deze is uit alle stemmen kenbaar. Het is de stem van het Woord Gods tot Zijn kerk, het woord van zaligheid door de Heilige Geest.

„O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwam en ate Zijn edele vruchten”. Er staat geschreven: „Heere geef het goede, dan zullen we betalen de varren onzer lippen”. En: als Gij mijn hart verwijd zult hebben dan zal ik het pad Uwer geboden lopen.

De Heere komt tot Zijn hof en wanneer Hij vrucht ziet, zo zijn dit de vruchten van Zijn eigen werk, en dat alleen. Al wat Gij wrocht zal juichen tot Gods eer.

En daarom bidt de kerk hier, daarom is het de kerk te doen, nl. om de eer en de verheerlijking van Gods naam en deugden, want daarin ook ligt haar zaligheid.

Och, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, we liggen allemaal dood in de zonden en in de misdaden. Geen hoop en zonder God in de wereld. En wat het ergste is, dat een mens dat niet weet en niet wil weten. Dat hij waant dat hij leeft, voert duizenden naar de afgrood. Het moet tegenwoordig anders dan vroeger. De tijden zijn veranderd. Dat is de taal van onze tegenwoordige tijd. Van ons eigen gerecht, zelfgenoegzaam en gepolijst christendom. Dat zichzelf aankleedt met de totten en votten van een verbroken werkverbond. Dat de mond vol heeft van genadeverbond, broeders en zusters, enz. Maar niet verstaat dat we een verbroken werkverbond voor God midden in de dood liggen. Dat nooit de ontdekkende en de ontkledende kracht van Gods Geest heeft leren kennen.

Een een vreemdeling is van de zuidenwind, en daarom is er ook geen plaats voor de zuidenwind. De vertroosting van Gods Geest.

Hoe staat het persoonlijk met ons? We hebben allen een kostelijke ziel voor de eeuwigheid. We zullen met God verzoend moeten worden. En als door genade uw ziel overgebracht wordt in het verbond, dan gaat dat op de oude, doch nooit verouderde wijze, zoals we dat ook vinden bij onze godvruchtige vaders. Dat moeten wij niet laten vallen. Hoe ver reeds is deze praktijk van het bevindelijke leven zoek. Wat een nieuwe ideeën en nieuwe

VAN DE ADMINISTRATIE

Nu de vakantietijd weer voorbij is, willen wij al onze abonnees opwekken mede te werken tot uitbreiding van onze lezerskring. In de laatste week trof het ons, dat enkele lezers het adres van een nieuwe abonnee ons toezonden, daarvoor oordeel hartelijke dank, daar wij weer dankbaar deze adressen noteerden. Hier ligt voor ons allen een voorbeeld van navolging. Wellicht dat een ieder in zijn familie- of vriendenkring ons blad eens ter kennismaking wil aanbieden, waarna een persoonlijk bezoek daarover kan volgen. Wanneer u dat wilt, zenden wij u gaarne proefnummers voor dat doel toe. Langs deze weg is er ongetwijfeld noovertal bereik te gunste van ons blad. We zien belangstellend uit naar het resultaat van ons vriendelijk verzoek. Voorditmaal hebben wij aan giften en overbetaling abonnementsgeld ontvangen f 47,—, waarvoor wij weer zeer erkentelijk zijn, en bij den voortduur blijven wij onze kas aanbevelen. De gestelde termijn, nl. 1 sept. om het abonnementsgeld over te maken, is thans voorbij, heeft u nog niet betaald, doe het dan direct, daar wij nu tot het aanbieden van een kwitantie moeten overgaan. Ook dank aan hen, die ons de gevraagde adressen toezenden. Ons gironummer is 704350 t.n.v. de Administrateur Bewaar het Pand, v. Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn. v.d.L.

vormen ook in het kerkelijk leven.

Zit het dan in de vorm? Welnee! Maar 't is er om te doen om door de nieuwe vormingen nieuwe leringen in de kerk te brengen. Om met een nieuwe wind van leer te komen. Allerlei wind van leer. Maar niet de noorden- en zuidenwind. Een geest, maar niet Gods Geest. Als de wind gaat waaien, hebben we reeds gezegd, worden de vuile dampen verdreven. De wind is nodig, die vuile dampen van ons eigen bestaan en die van onze eigen gerechtigheid worden dan ontdekt. Als we dat lezen, dan worden we arme ontklede mensen, die zichzelf niet helpen kunnen. Daar moet God aan te pas komen. Is dat zo met ons gesteld? Want immers, als wij niet leren wat we door de zonde geworden zijn, wat zullen we dan met Jezus doen? Dan hebben we genoeg aan onszelf, aan onze godsdienst. Zijn we vervuld met onszelf en zijn lid van eigen hulp. Daarom we moeten arm zondaar voor God worden. Verloren arme zondaren en in de dood terecht komen met onszelf. In deze weg alleen leert de kerk uitroepen: Kom gij noordenwind, en kom gij zuidenwind. Het is d Heilige Geest, Die ontdekt. Maar die ook Christus voor het oog der ziel ontdekt. Waardoor de kerk zegt: „Aan wat aan Hem is, is gans begerlijk. In de nood der ziel is het van tweeën één”.

Geef mij Jezus, of ik sterf;
Buiten Jezus is geen leven,
Maar een eeuwig ziels verderf.

Als de Heere door de zuidenwind van Zijn Geest spreekt tot Zijn volk, dan is dat de taal der vertroosting. De opening van het evangelie. Dan komt Hij neergebogen op te richten. Die het zo leert, verstaat de bede der kerk. Welgelukzalig dan die de kracht van Gods Geest zo mag ervaren, die zal door de Geest om de Geest bidden.

Kom gij noordenwind en kom gij zuidenwind en doorwaai mijn hof.

S.

S.

De Pelgrimsreis is voor Oud en Jong

37.

De Pelgrim wordt vanuit de Schrift nu door Liefde hartelijk toegesproken. Zij neemt hem niet alleen aan als gast en vreemdeling op de aarde, maar ook als medeburger der heiligen en huisgenoot Gods. Door zijn hart en leven bloot te leggen is hij met steeds meer liefde opgenomen in deze heilige familiekring. Dat is aan te merken als geschenk van de Heere. Van Hem heeft hij een plaats in het hart en in het huis van Zijn volk ontvangen.

Laat ons toch voor zo ver dat mogelijk is, de gemeenschap der heiligen waarderen door haar biddende te zoeken. Gods kinderen zijn echt niet aan elkaar geplakt, maar zij leven in elkanders hart daar zij door één Geest gesteld zijn in het geloof, om geleid te worden in de waarheid. Het is in de grond der zaak een ontmoeten van elkander in de tempel van de Heilige Geest. Door Zijn onderwijs leren wij vanuit het Woord denken en spreken, bidden en werken.

De liefde verenigt de harten van Gods kinderen en zo hebben zij elkander hartelijk lief. „Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt, dat wij elkander zouden liefhebben”.

Tegenover de liefde, die uit God is, stelt de Schrift de boosheid van Kain, die zijn broeder dood sloeg. „En om wat oorzaak sloeg hij hem dood? Omdat zijn werken boos waren en die van zijn broeder rechtvaardig”.

In het geloof dat door de liefde werkt, zag Abel op de enige en algenoegzame offerande van Jezus. Zijn hart ging uit naar Gods verzoenende liefde in Christus. En dat was de oorzaak waarom hij gedood werd, dat kon Kain niet verdragen. De strijd der eeuwen is opgekomen uit het geloof in de offerande van Jezus Christus. Dat duurt voort tot op Zijn komst op de jongste dag.

„Verwondert u niet, mijn broeders, zo u de wereld haat”, zegt de apostel der liefde.

Want de grote Meester heeft gezegd: „Zalig zijt gij wanneer de mensen u haten, en wanneer zij u afscheiden en smaden en uw naam als kwaad verwerpen, om des Zoons des mensen wil”.

Hij wil dat wij ons hierover verblijden en vrolijk zijn. „Want ziet, uw loon is groot in de hemel”.

Liefde heeft in dit wonderlijk en heerlijk avondgesprek vertroostend en versterkend tot deze vermoeide reiziger naar Sion gesproken. De man die aan de avond van een dag vol moeite en strijd mag delen in de rust van het geloof, kwam met een hart vol liefde tot zijn gezin zich vrij te maken van hun bloed eer hij de stad Verderf verliet en op reis ging naar de stad die fundamenten heeft. En zo was de beproeving omtrent het oprecht volharden in de eerste liefde hem tot zegen en de onderhouding van de gemeenschap der heiligen tot versterking.

„Nu zag ik in mijn droom, hoe zij op die wijze tezamen spraken tot het avondmaal gereed was”. ‘t Is als in een droom beleefd. In Psalm 126 zingt het oude verbondsvolk: „Als de Heere de gevangenen Sions wederbracht, waren wij gelijk degenen die dromen. Toen werd onze mond vervuld met lachen en onze tong met gejuich; toen zeide men onder de heidenen: „De Heere heeft grote dingen aan dezeñ gedaan”.

Voor de Pelgrim was het ook als een droom, daar hij nog nooit in dit zo heerlijke paleis geweest was. Daaraan had hij bij het kwijt zijn van zijn rol en het bang zijn voor de leeuwen niet kunnen denken. En zo was deze heerlijke avond, vol geestelijke zegeningen, hem als een droom. Ineens was hij al de verschrikkingen van de dag vergeten. Nog nooit had deze geestelijke reiziger een avond beleefd als deze avond, die voor hem als een droom was, vol van geestelijke en hemelse verrassingen. Van Godswege was de man gesteld in de gemeenschap der heiligen, waarin Zijn vaderlijke liefde gesmaakt wordt.

Geroepen tot het gebruik van het avondeten, zaten zij aan om te eten, gemeenschappelijk te eten als uit de hand des Heeren.

Maar had deze maaltijd dan ook een geestelij-

ke betekenis? ‘t Was toch geen bediening van het Heilig Avondmaal, want van de ambtelijke bediening van het Evangelie (en dat heeft hoorbaar en zichtbaar plaats) is reeds zo duidelijk gesproken in het huis van Uitlegger. Volkomen waar! Maar hier wordt niet gesproken over of uit de bediening van het Avondmaal des Heeren. Het avondmaal waarvan hier gesproken wordt, was bereid tot onderhouding en versterking van het natuurlijke leven.

Maar bedenk wel, dat alles voor ons in het geloof een geestelijke betekenis heeft. In het geloof wordt het natuurlijke wel niet vergeestelijkt, maar in ons hart heeft het wel een geestelijke betekenis.

De Heere Jezus ontleende Zijn gelijkenissen, die altijd in een meerdere of mindere mate een geestelijke betekenis hadden, veelvuldig aan het natuurlijke leven. Ik zou vanuit de Schrift in het rijk der natuur niet iets aan kunnen wijzen, dat door haar niet gebruikt wordt tot onderwijzing in geestelijke zaken.

Daar deze disgenoten aanzitten in het geloof, en dus zijn in de oefeningen van het geloof, maken zij van deze heerlijke gaven een gelovig gebruik. Alles wat wij doen in het natuurlijke leven in gehoorzaamheid aan de Heere, heeft voor ons innerlijk leven een geestelijke betekenis. Dan worden wij door alles opgeleid tot de Vaderlijke zorg van de Heere om Zijn liefde daarin te smaken.

„De dis was voorzien van heerlijke spijsen en van wijn, die gezuiverd was. Het onderwerp van hun gesprekken gedurende de maaltijd was de Heere des heuvels, nl. hoe Hij alles had ingericht en wat Hem daartoe had gedreven; met welk doel Hij dat huis had gebouwd, en uit hetgeen zij zeiden, kwam ik tot de gevolgtrekking, dat Hij een groot krijgsman was geweest en dat Hij degene, die het geweld des doods had, bestreden en over hem gezegevierd had, en dat niet zonder groot gevaar voor Zichzelf — om welke reden ik Hem te meer lief kreeg”.

In het gebruik van deze maaltijd mochten de disgenoten de goedertierenheid des Heeren smaken en Zijn heerlijkheid aanschouwen.

In het geloof is het altijd een kinderlijk leven uit de hand des Heeren. En het doet niet ter zake al bestaat de maaltijd slechts uit een paar sneedjes roggebrood met een stukjespek en wat slappe thee; in het smaken van Gods goedertierenheden is het voor de geestelijke Koningskinderen toch een vorstelijke maaltijd.

„Want gelijk zij opmerkten en gelijk ik geloof (zeide de Pelgrim) Hij deed dit ten koste van Zijn bloed. Maar wat voor Hem de grootste glorie was, lag hierin, dat Hij dit alles had gedaan uit ongehouden liefde voor Zijn land”.

„En bovendien betuigden sommige leden van dat huisgezin, dat zij Hem gezien en met Hem gesproken hadden, nadat Hij was gestorven aan het kruis, en zij verklaarden van Zijn eigen lippen te hebben vernomen, dat Hij zo grote liefde koestert jegens arme pelgrims dat van oost tot west haars gelijke niet te vinden is”.

„En nu verhaalden zij, om de waarheid hunner woorden te bevestigen, hoe Hij Zijn heerlijkheid had afgelegd om dit alles te kunnen doen voor armen en voor ellendigen, en dat ze Hem hadden horen zeggen, dat Hij niet alleen op Sion wilde wonen! Ook verzekerden zij dat Hij reeds vele Pelgrims tot vorsten gemaakt had, al waren ze geboren bedelaars, afkomstig van de mesthoop”.

En zo kwam Mefiboseth uit Lodebar, het land van totale onvruchtbaarheid. Maar hem werd weldadigheid bewezen uit kracht van het verbond. „Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij gedurig at aan des konings tafel; en hij was kreupel aan beide zijn voeten”. Zo voerden zij gesprekken tot laat in de nacht, en nadat zij zich in de hoede des Heeren hadden aanbevolen, legden zij zich ter ruste. De Pelgrim wezen zij een grote opperzaal aan, welks venster geopend was aan de oostzijde; de naam dezer kamer was Vrede. Hij sliep daar tot de dag aanbrak. Toen ontwaakte hij en zong:

Waar ben ik thans? O, liefde en zorg,
Die Jezus voor de pelgrim heeft,
Die zo voorziet in al hun noden,
Die mij wat ik misdeed vergeeft!
O heerlijk oord —
‘k Toef hier als bij de hemelpoort!

A.

R. Kok

OP DE WACHTTOREN

Jeugd-Zondag.

De jeugd-zondag heeft in onze chr. ger. kerken zo langzamerhand wel bekendheid gekregen. Ieder jaar ontvangen de kerkeraden het verzoek van de jeugd-deputaten, de tweede zondag in september in gebed en prediking het jeugdwerk te gedenken. Een bijzondere gave wordt dan gevraagd voor het zgn. jeugdsteunfonds.

Toen voor de eerste maal het woord „jeugd-zondag” was gevallen, stonden velen er sceptisch tegenover. Lag dit niet in de lijn van de aparte jeugddiensten, gelijk deze in de hervormde kerken wel gebruikelijk zijn. Is er dan een apart evangelie voor de jeugd? zo werd gevraagd. Moet elke kerkdienst niet een dienst ook voor de jeugd der gemeente zijn?

Telken jare maken onze deputaten echter duidelijk wat de bedoeling is.

Geen apart evangelie voor de jeugd, maar wel, dat de prediking gericht zal zijn op de betekenis van het verenigingswerk, dat straks weer aan zal vangen. Daar ligt ongetwijfeld een goede gedachte in, als de prediking onze jeugd voorhoudt dat ook voor het jaar 1967 geldt: „waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw Woord!”

Meer dan ooit immers dienen onze jonge mensen te weten, dat bij al de vragen, ook van onze tijd, Gods Woord het enige richtsnoer van het leven moet zijn. Wij lezen van de grootmoeder en de moeder van Timotheüs. Zij brachten de jonge Timotheüs in contact met Gods Woord, en ‘t is voor Timotheüs tot een eeuwige zegen geworden.

Laten wij daarom waarderen als jonge mensen zich rondom dat Woord willen scharen. En als die verenigingsarbeid dan straks weer zal beginnen, zou deze arbeid dan niet gedragen moeten worden door ons gebed?

Hoe is het nodig, dat het Woord van God het centrale punt van onderzoek blijft voor onze verenigingen. ‘t Gevaar is immers niet denkbeeldig dat bijzaken tot hoofdzaken, en de hoofdzaken tot bijzaken worden gesteld. Een klein gedeelte ingeruimd voor bijbelbespreking, en een groot gedeelte voor allerlei amusement. Instuif-avonden, week-end onderonsjes..... Ga zo maar voort, tenslotte komt men uit in liefdemaaltijden en de danstent. Gelukkig zijn deze excessen er niet bij onze jeugd, maar wat in andere kerken gebeurt, zij voor ons een baken in zee!

Jeugd-excessen.

In „Ons Kerkblad”, orgaan der ger. kerk van Sneek, lezen wij nl. het volgende. „Zondag 30 april was het zover. Gerrit Jan las de bijbelgedeelten voor. Canrinus had zelfs voor een apart spreekgestoelte gezorgd. Hulde aan het initiatief, maar toch kan de jeugdraad zich niet onttrekken aan de gedachte, dat voor de eertijds afgeschafte ouderling-voorlezer alleen maar een jeugdig kerklid in de plaats gekomen is. Er zal dus, nu de kop er af is, nog meer moeten gebeuren, zodat het niet bij het voorlezen van een bijbelgedeelte alleen zal blijven. Dat de kerkeraad voor veranderingen is, heeft nu blijk gedaan. De jeugd zelf zal ideeën moeten geven. Bespreek ze met een ouderling, met de predikant of laat ze weten aan de

jeugdraad, die dan wel voor transport zal zorgen. Laat het zijn, zoals Vondel al dichtte:

De Christenschare blij van geest,
Ter kerke gaat op 't hoge feest,
Om 't Christuskind te aanbidden.

Op de volgende kerkeraadsvergadering kwam dan ook de vraag „of het mogelijk kan zijn, dat de jeugd niet alleen wordt ingeschakeld bij de liturgie, maar tegelijk betrokken wordt bij de prediking.

De verdere kerkbladen maken dan melding van een boottocht op zondag en voorts over allerlei activiteiten van het clubhuis „de Fuik”. Wij nemen daar iets van over.

„Vrijdag 14 april werd er in de Fuik vergaderd door de jeugdraad, en de „Meerpaal feestneuzen”. Er werd besloten tot een optreden naar buiten, d.w.z. dansavonden, discussieavonden, en misschien uitwisselingsweekends.

Zaterdag 22 april was er een sokkenbal in de Fuik. De bovenzaal was heel toepasselijk met fuiken en visnetten versierd. en de band „The Scold” vierde zijn première op de biljarttafel. Er was een goede opkomst, en enkelen dansten echt op sokken. Met al die netten kon men zich op zee wanen, want de vloer begon gevaarlijk te golven. Omstreeks half tien kwamen de voorzitter van de jeugdraad en ouderling Hanewacker in burger zgn. „stillen”. (d.i. bidden M.B.).

Nog erger is wat wij lazen in het Goois Nieuwsblad.

De YMCA groep Amsterdam voerde nl. in de Ned. Herv. Kerk te Bussum op zondag 11 maart een stuk op, waarvan het hoofdthema was: het lijden van Christus.

Deze bijbelse opvoering werd door moderne muziek en dans ondersteund.

De bijpassende costuums werden gevormd door spijkerbroeken en mini-rokjes. Men zal wel even moeten slikken, zo schrijft dit blad, als men Christus ziet verschijnen in spijkerbroek en coltrui..... of Judas in een normaal colbertje. Maar toch — zo schreef een recensist — zal het resultaat zijn, dat dit enorme waagstuk ieder in zijn ban zal krijgen, en dat jong en oud onder de indruk zullen zijn van de wijze waarop het lijden van Christus ten tonele zal worden gebracht.

Zie, in zulk een goddeloze wereld leven wij nu vandaag aan de dag, en dat onder de dekmantel van godsdienst en kerk.

Om te huiveren en om te wenen als wij bedenken, dat zulk een godslastering in ons vaderland mag plaats vinden, en de kerk haar kerkgebouwen terwille van de jeugd daarvoor openstelt.

Van de communisten zoudt u dit verwachten, maar dit wordt getolereerd door de kerk. Zou de wachter op de wachttorens dan niet op de bazuin moeten blazen, en de verantwoordelijkheid van de kerk onder de ogen moeten brengen in verband met de jeugd?

Jeugd en kerk.

Het merk- en veldteken dat onze jeugd op het voorhoofd draagt, zegt ons duidelijk, dat de jeugd komt de kerk, en niet de wereld toe. Toen dat teken op het voorhoofd werd afgedrukt, heeft de kerk reeds gezegd, dat de wereld een scheidbrief moet worden gegeven, dat de wereld moet worden verlaten, dat de oude natuur moet worden gedood, en dat ook onze jonge mensen in een nieuw godzalig leven moeten leren wandelen, en dat in de weg van wedergeboorte en bekering.

Laat de kerk dit onze jonge mensen voorhouden, en laat de jeugd naar de kerk leren luisteren. En dan geen aanpassings-theorieën van toegankelijkheid en gecamoeffeerde godsdienstigheid, maar de rechte lijnen getrokken naar het eeuwig blijvende Woord van God. Daniël en zijn vrienden mogen hier ten voorbeeld zijn. Daniël nu nam voor in zijn hart, dat hij zich niet verontreinigen zou met de stukken van de spijs des konings, noch met de wijn zijns dranks, daarom verzocht hij van de overste der kamerlingen, dat hij zich niet mocht verontreinigen. En God gaf Daniël genade en barmhartigheid voor het aangezicht van de overste der kamerlingen.

Worden deze dingen de jeugd voorgehouden dan kan de jeugd-zondag nog tot zegen zijn. Anders niet!

Gaat de kerk mee met de moderne ideeën van de jeugd, dan verliest de kerk haar kerk-zijn! Dan worden de ambten onteerd, dan wordt Christus Zelf, de grote Ambtsdrager, onteerd! Dan wordt het heiligste tot een bspotting gesteld, en de weg gebaad voor de mens der zonde, de Antichrist, die als een god in zijn tempel zal zitten, zichzelf uitgevende dat hij god is.

Jeugd! denk daarom aan de kerk, aan wie de woorden Gods zijn toevertrouwd. Kerk! denk aan uw jeugd, die gij hebt op te voeden in de lering en vermaning des Heeren.

M. Baan

DE SCHAT DER KERK

8. (Slot).

Het Woord alles.

Dit jaar is een herdenkingsjaar. D.V. 31 oktober zal het 450 jaar geleden zijn dat Maarten Luther zijn 95 stellingen plaatste op de deur van slotkapel te Wittenberg. We weten wat hem daartoe bewoog. Hij had een schat ontdekt en hij mocht die ontdekking niet voor zich houden. Hij moest die schat tonen aan het volk. De kerk van Rome beschikte over veel schatten. Zij omringde haar dienaren en haar handelingen met pracht en praal. Zij beheerde ook een schat van verdiensteligheden. Wie tekort kwam, kon een aanvulling ontvangen, mits hij maar betaalde. De schat der kerk werd schier niet meer gezien. Haar glans viel niet op. Men wilde dit ook niet. Het Evangelie van Christus verbasterdemend door dwaalbegrippen. De zuivere leer van de apostelen werd voor een groot gedeelte losgelaten. Men stelde de uitspraken van pausen en concilies hoger dan het Woord van God. Aan het priesterschap werd de macht toegekend, die alleen de Koning van de kerk bezit. Het grofste bijgeloof werd toegelaten en zelfs gepropageerd. De rechtvaardigmaking door het geloof werd in de kerk niet meer gepreikt. De mens moest zelf de hemel verdienen en zijn werken waren een stuk van de gerechtigheid, welke voor God geldt. De weg, die tot de heerlijkheid leidt, vond zijn begin wel in het verzoeningswerk van Christus, waardoor de erfzonde was weggenomen, doch voerde verder door allerlei daden van mensen. Vasten en waken werden als uitnemende middelen tot meerdere heiligheid aangeprezen. Zelfkastijding en boetedoeningen golden voor buitengewoon verdienstelijk. Het volbrengen van de kerkelijke geboden verwierf schatten van heil. Men kon zelfs de vergeving van zonden en verlossing uit ellende voor geld kopen. Die koophandel werd vooral gedreven in Luthers dagen. Door dit alles was men zeer ver afgeweken van de paden van de oude Christelijke kerk. In die donkere dagen van afwijking en bijgeloof liet God Zich niet onbetuigd. Hij greep een Maarten Luther in het hart. Hij reformeerde hem, om te gaan reformeren. Het volle licht ging in zijn leven op in de winter van 1512-1513, na zijn promotie tot doctor in de theologie. Uit de grote zaal, waar de monniken samen spraken, ging Luther langs een wenteltrap naar een klein kamertje boven. Dat kamertje is zijn Pniël geworden. Daar las hij in de brief van de Romeinen het onbegrijpelijke woord, dat de gerechtigheid Gods in het Evangelie geopenbaard is. Hij worstelde om dit te mogen verstaan en als hij dan verder leest: „de rechtvaardige zal door het geloof leven” valt de blinddoek van zijn ogen. Nu verstaat hij het. Deze gerechtigheid is niet de rechtvaardige wedervergelding Gods, maar die verlost. En God wil ze uit genade schenken aan een ieder, die in Christus gelooft. Een zalige vreugde vervulde zijn hart en de jubelkreet kwam over zijn lippen: „Gij, Jezus zijt mijn gerechtigheid, en ik ben uw zonde”. Het uur van bevrijding was voor hem aangebroken. In één van zijn werken schrijft hij: „ik had het gevoel, alsof ik wedergeboren was en door open poorten het paradijs was binnengegaan. Direct zag de gehele Schrift me volkomen anders aan. En zozeer als ik eerst dat woord „gerechtigheid Gods” gehaat had, zo lief kreeg ik het nu, als het woord dat mij het dierbaarste geworden was. Zo werd deze tekst van Paulus voor

mij werkelijk de poort van paradijs”. Toen nu het Woord des Heeren door Gods genade alles voor hem werd, had hij maar één streven, om de schat van het Woord in het volle licht te stellen.

Het is zijn levensarbeid geworden, om die schat te ontdoen van alles, wat haar glans verduisterde, om haar te doen schitteren in al haar luister. Met een stem die als een klaroenschoot door de landen klonk, verkondigde hij de grote schoonheid en kostbaarheid van deze schat.

Wanneer nu deze schat onze levensschat is, dan is het Woord van God ons alles. Ons voedsel. Onze levensbron. Een lamp voor onze voet en een licht op ons pad. De laatste grond voor ons geloof. Een hechte grond in nood en dood, in leven en sterven. We zijn dan de gelukkigste mensen van de wereld. Een millionaire moge veel bezitten, maar eenmaal ontvalt hem alles. Geld is aanlokkelijk. Geld verhoogt de waarde van de persoon. Met geld kan men ver komen in deze wereld. Het ontsluit deuren van prachtige hotels, van comfortabele paleizen. Wie geld heeft, wordt meegeteld in de wereld. De waarde van geld is echter beperkt. Het ontsluit wel deuren tot vele goederen, maar tot des schatten niet. Noch liefde, noch gezondheid, noch een rijk leven, noch verstand, noch innerlijke blijdschap zijn voor geld te koop. Geld mag een bon zijn, waarvoor men alles kopen kan, maar het enige nodige voor leven en sterven kan men niet door kapitaal, maar uit genade, door genade alleen verkrijgen. Dat zegt ons het Woord. Dat Woord is de waarheid en blijft de waarheid. En is dat Woord door Gods genade mijn alles, dan heb ik een schat gevonden. Een schat, die mij niet ontvalt. Een schat, die mij gelukkig, rijk maakt voor eeuwig. „Alle vlees is als gras en al zijn goedertierenheid als een bloem van het veld. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des Heeren daarin blaast, voorwaar het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord onzes Gods bestaat in der eeuwigheid”.

De franse filosoof Voltaire heeft in zijn dagen geprofeteerd: „Binnen 50 jaar zal de wereld van de Bijbel niets meer weten”. Ook hij bleek een profeet te zijn die brood at. Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken. Zalig zij, die het Woord horen, verstaan en beleven. Zij zullen leven, eeuwig leven. Eeuwig leven met de God van het Woord. Met de Christus van het Woord. Met de Geest van het Woord. Amen. Het zal waar en zeker zijn.

Ik roem in God; Ik prijs 't onfeilbaar Woord:

Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord.

M.C. Tanis

EMANUELS ONDERTROUW

6

Hier volgt het tweede gedeelte van de derde brief. Deze brief is het antwoord op de brief, die de bruid als een zeer desolate, arme, eenzame en bedrukte, schreef aan een vriendin.

Dit weten wij, dat die bedrieger Emanuels dodelijke vijand is en dat over zulks het zeker is, dat hij niemand tot dat huwelijk zal raden noch helpen. Wanneer we dan in de conditie van dit huwelijk met Emanuel hebben overeengestemd, zo is het openbaar, dat we zijn bedrog niet te vrezen hebben. Maar eer ik van de conditie iets ter neder stel, zo wenste ik, dat dit tevoren bij u zeker was, dat niemand van dit huwelijk wordt uitgesloten dan die niet gezind is hetzelfde aan te nemen, dewijl de aanbidding algemeen is: die wil die nemen; die dorst, die kome, is de publieke aanbidding.

Wat nu de conditie belangt, die moeten noodzakelijk deze zijn:

1. Dat wij uit een klare ondervinding van onze alleszinse schuldigheid, onreinigheid, mismaaktheid, blindheid en radeloosheid met zelfveroordeeling, droefheid en schaamte tot Hem komen; nademaal Emanuel niet minder dulden kan dan armen hovaardig en het is ten hoogste betamelijk, dat zo'n vuile, naakte en doodschuldige met schaamte bedekt zij en met ootmoedigheid bekleed.

2. Dat men vrijwillig al de vorige boelen, hoe klein of hoe groot, hoe voordelig of hoe vermakelijk zij ook mochten geweest zijn als een snood geboefte veroordeelt en tot elk een van die zegt: henen uit, willende geen van dezelve te woord staan noch huisvesten, maar dat men integendeel Emanuel geheel en alleen verkiest tot zijn Bruidegom, Heer en Hoofd en Hem geheel wil eigen zijn, in Hem alleen zijn genoegen stelt, lustend (niet alleen niet boven, maar zelfs) niets nevens Hem in de hemel noch op de aarde, want behalve dat niemand in de hemel zelfs tegen Hem mag geschat worden, zo is het ook tegen de natuur van het huwelijk nog andere boelen nevens de Bruidegom aan de hand te houden.

3. Dat men met al zijn gebrek gedurig tot Hem kome om van Hem alles vervuld te mogen hebben en door Hem zo versierd te worden, dat men Hem alleen in alles behage, want de getrouwde bekommert zich om haar man te behagen. Dat haar genoegen zijnde, hem genoegen te geen en Hem dienst te doen. En dat dit alles van Hem verzocht moet worden is, omdat zij van haarzelf niets heeft, maar alleen uit Zijn hand moet leven. Waarom Hij dit ook bij huwelijks-voorwaarde haar heeft toegezegd: bid en gij zult ontvangen.

4. Dat men gezind is om Hem nimmermeer te erlaten, Hem alleszins na te volgen, zuur en zoet met Hem uit te staan, dewijl het met de aard van een rechtgeaarde vrouw in strijd is haar man alleen voor een wijf en in voorspoed aan te hangen en niet in tegenspoed en voor altijd: zijt getrouwd tot de dood, zegt Emanuel, en Ik zal u geven de kroon des levens.

5. Dat men met Emanuel hetzelfde oogmerk en belang hebbe. Dat men gewillig is om de welstand van het huis te bezorgen, deeren de glorie van het geslacht ter harte te nemen en bevordere, als zijnde nu al Emanuels huisgenoten onze vrienden, broeders en zusters. Immers mag het hier te pas gebracht worden hetgeen één van Emanuels geheimschrijvers en gezanten gezegd heeft: die de zijnen, namelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, is erger dan een ongelovige.

Zie dit, waarde vriendin, zijn de ware condities van dit gezegende huwelijk. Breng dit uzelf eens te binnen en vraag uzelf of ge op deze conditie dit huwelijk met Hem hebt ingewilligd, ja, of ge het nu ook als zodanig en op deze conditie zoudt willen aannemen. Is dit zo (gelijk ik uit uw eerste brief gemerkt heb) zo geloof ik toch, dat Emanuel Zich zekerlijk met u heeft ondertrouwd en dat ge geenszins door een razernij of tovergeest bedrogen zijt, dewijl er geen zekerder bewijs van het bevestigen van een huwelijk bedacht kan worden dan de vrijwillige toestemming of aanpeming van deszelfs conditie. Hetwelk hier te meer zeker is, omdat wegens de onkunde en natuurlijke ongenegenheid, die door de moedwillige afval in allen gekomen is, niemand genegenheid voor Emanuel (om op zo'n wijze met Hem verenigd te worden) kan hebben, tenzij Zijn Vader door een verborgen trek deze overspelige naar Zijn Zoon uitlokt, gelijk Emanuel dit Zelf verklaard heeft, zeggende: Niemand komt tot Mij tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke. Welke trekking des Vaders een zeker bewijs is van Zijn ware bevrediging met wie aldus getrokken wordt en een dadelijke inbrenging in het verbond van Zijn eeuwige ondertrouw met deze

Zijn Zoon. Waarom ook Emanuel (met Zijn Vader eens zijnde) uitdrukkelijk zegt: die tot Mij komt zal Ik niet uitwerpen, dat is, die begerig is om Mij tot een Losser en Man te hebben, zal Ik zekerlijk aannemen tot Mijn bruid en vrouw.

En vermits deze bruid nog met haar overspelig hart ten tijde van haar ondertrouw bezet blijft, zo blijkt haar oprechtheid in deze nog meer, wanneer zij bij zichzelf (na scherp onderzoek) niet anders bewust is, of zij wil met Emanuel op die gemelde wijze en conditie (en op geen andere) ondertrouwd zijn, en zij echter over haar hoerachtig hart in vrees is, of het haar in deze ondertrouw niet hinderlijk zal zijn en daarom niet liever wenste dan daarvan ontslagen te wezen. Nademaal uit niets een oprechte onderhandeling meer blijkt dan zich niets anders bewust te zijn of men is en wil oprecht zijn en dan nog voor onoprechtheid bekommerd te zijn en te wensen daarvan bevrijd te wezen. Dezen hebben waarlijk hetzelfde hart en hetzelfde bewijs van waarlijk ondertrouwd te zijn met Hem, Die in de tijd van Zijn ondertrouw uitriep: Heere, laat Mijn hart oprecht zijn. Houd dan, waarde vriendin (dit zo in u zijnde) de waarheid van uw ondertrouw niet langer verdacht, waardoor ge Emanuel onteert, uzelf benadeelt en andere ondertrouwen verdacht maakt.

De volgende keer hopen we het slot van deze brief op te nemen en ook het antwoord van de bruid daarop.

B.

Naar de CATECHISATIE

29

GODS EIGENSCHAPPEN (VERVOLG).

Gods eeuwigheid.

God alleen is eeuwig d.w.z. dat Hij is zonder begin en zonder einde. „Van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God”. Psalm 90.

De mens is niet eeuwig, namelijk in deze zin, dat hij een begin heeft. Hij is wel eeuwig, in de zin van: voortbestaan.

De Jehovahgetuigen menen, dat de goddelozen vernietigd zullen worden. „De ziel, die zondigt, zal sterven”. Maar zij houden er geen rekening mee, dat „sterven” geen „ophouden van bestaan” betekent. De dood is geen vernietiging, maar voortbestaan, doch in tegenovergestelde zin van „leven”. Het is een proces des verderfs: de eeuwige dood, voor degenen, die onverzoend met God sterven. En het lichaam? Dit vergaat toch in het graf? Volstrekt niet. De apostel vergelijkt het met een zaad. „Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in eer” enz. Wel sterft de „bolster” van het zaad af, het lichaam, zoals bijv. bij het tarwegraan. Het wezen, de klem van het lichaam blijft bestaan voor ons onzichtbaar. In de grote dag der opstanding bij Christus' wederkomst zal de Heere uit dit zaad, uit dit wezen van het lichaam, het NIEUWE, het verheerlijkte lichaam doen herrijzen. „Wanneer dit sterfelijke ONsterfelijheid zal aandoen”, zo lezen we in 1 Kor. 15. Als ook: „Een natuurlijk lichaam wordt gezaaid, een geestelijk lichaam wordt opgewekt”.

Hier komt een ernstige waarschuwing ons tegen. Hoe groot zal het verschil zijn bij de opstanding der doden. Worden de ware gelovigen opgewekt en zullen zij een verheerlijkt lichaam ontvangen, aan Christus' verheerlijkt lichaam gelijkvormig, naar het woord van de apostel, de goddelozen zullen daartegenover opgewekt worden met een lichaam der AFGRIJZING! O, hoe vreselijk zal het eeuwig verderf wezen, naar de ziel als naar het lichaam!

Laten we er aan denken: bij een verheerlijkt lichaam past alleen een verlostte, gereinigde ziel. Wat doet u met uw ziel? Hebt u die ver-

nieuwing en reiniging al nodig gekregen en deelt u er in door genade? Dat we toch niet rusten voordat onze ziel geborgen mag zijn in de Ark der behoudenis, Jezus Christus!

5. De ONVERANDERLIJKHEID Gods.

„Ik de Heere worde niet veranderd”.

Zo getuigt God in Zijn Woord, in Mal. 3 : 16. God is en blijft eeuwig DEZELFDE. Dit is Hij krachtens Zijn Wezen Zelf, want Hij is de Volmaakte in Zichzelf. „Bij Dewelke geen verandering is of schaduw van omkering”. Jak. 1 : 17b.

Daarom is God ook onveranderlijk in Zijn raadsbesluit. „Mijn raad zal bestaan” Jes. 46 : 10.

Maar hoe kan er dan sprake zijn van Gods BEROUW? „Toen berouwde het de Heere, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had”. Zo lezen we in Gen 6 : 6.

We hebben hier te doen met een mens-vormige uitdrukkingwijze in de openbaring Gods, in het spreken Gods. Dit berouw wijst niet op Zijn Wezen, want God is de Onveranderlijke. Het ziet op de wijze van Gods werken, in de uitvoering van Zijn besluiten. Een duidelijk voorbeeld vinden we daarvan bij Hiskia. Eerst Gods bevel, dat Hiskia zou sterven. En na zijn gebedsworsteling Gods antwoord door Jesaja: „Zie, Ik zal vijftien jaren tot Uw dagen toedoen”.

Zo komt de Heere tot ons met Zijn Woord ter waarschuwing en vermaning Hem te zoeken in het heden der genade, „eer het besluit bare”.

God is ook onveranderlijk in Zijn VERBOND, zowel in Zijn bedreigingen als in Zijn beloften! Dit roept tot ernstige bezinning. Doch hierover in een volgende les.

R' dam-W.

v.L.

AALST (Gld.)

Aan de Kon. Emmaschool voor Chr. Ulo worden gevraagd:

a. ONDERWIJZER(ES)

lieft met Frans of ervoor studierend.

b. ONDERWIJZER(ES)

volgens art. 56-2.

Mooie woning is beschikbaar.

Brieven aan het hoofd der school: A. van Baalen, Vrijheidslaan 13, Brakel (Gld). Tel. 04187-407.

STICHTING SMYTEGELT-FONDS MIDDELBURG

Hebt u reeds kennism gemaakt met het werk van deze stichting? Zij stelt zich ten doel:

- te zorgen, dat de geschriften van onze oudvaders niet verloren gaan voor ons volk;
- het opkomend geslacht vertrouwd te maken met deze geschriften.

Jaarlijks verschijnt een tiental preken, welke volledig zijn aangepast aan onze hedendaagse taal en stijl, zonder ook maar in het minst aan de wezenlijke inhoud enige afbreuk te doen.

Tot nu toe is een 34-tal preken verschenen. Sommige ervan zijn als het ware aan de vergetelheid ontruikt. Namen van enkele schrijvers: Smytegelt, Van Lodenstein, Beukelman, Alardin, Coenraad Mel, David Bruinings, Hellenbroek, Van der Groe, Nahuy, W. à Brakel, Immens, Comrie, Costerus. In elke preek is het levensverhaal van de schrijver opgenomen.

Een abonnement kost f 3,- per jaar, portokosten

Wilt u met het werk van deze stichting kennismaken, stuur dan een briefkaart aan het secretariaat van de stichting Koudekerkseweg 6, Middelburg, en u ontvangt enkele dagen daarna — geheel gratis — enkele preken ter kennisneming.

Werf een nieuwe abonnee
op dit blad